

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/28/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010210
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010210.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: MARKÍZA-SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, Bratislava, zastúpeného spoločnosťou ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o., Trnavská 11, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/073/2012 zo dňa 6. novembra 2012, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/073/2012 zo dňa 6. novembra 2012 p o t
v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Odporca rozhodnutím č. RP/073/2012 zo dňa 6. novembra 2012, vydaným v správnom konaní č. 337-PLO/O-4383/2012 postupom podľa ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 308/2000 Z. z.“, alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 12. júna 2012 o cca 20:23 hod. odvysielal v rámci programovej služby TV MARKÍZA program Farma, ktorý klasifikoval ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, a ktorý obsahoval vyjadrenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk“ a scény, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „slovná agresivita“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo jeho klasifikovaním účastníkom konania ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania (ďalej len „JSO“) za čo mu uložil

podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1500 €. Súčasne vyslovil, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila" a v zmysle § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutiu odporcu podal v zákonnej lehote opravný prostriedok navrhovateľ, ktorý žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR" alebo „najvyšší súd") napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úvodom odvolania navrhovateľ poukázal na charakter odvysielaného programu, relácie s názvom Farma, pričom uviedol, že ide o reláciu typu reality show, ktorej podstatou je okrem iného zobrazovanie vzťahov medzi jednotlivými účinkujúcimi, ktorí sa pod vplyvom prostredia, vzájomného núteného spolužitia a vzájomných interakcií na vzniknuté situácie dostávajú do rozličných konfliktných situácií. Vysielateľ si je vedomý týchto skutočností, preto svoje vysielanie upravoval, a to jednak strihovou úpravou a následne vypípaním všetkých tvrdých vulgarizmov, alebo takých pojmov a viet, ktoré by mohli byť v rozpore s ustanovením zákona alebo v rozpore s morálkou a etikou. Navrhovateľ mal za to, že hrubé vulgarizmy, alebo také pomenovania, ktoré sa výrazne nevhodne dotýkali priamo konkrétnych osôb boli dôsledne vypípané. Nesúhlasil s tvrdeniami, že bolo možné rozpoznať, o aké slovo sa pri vypípaní jedná, nakoľko všetky vypípané výrazy boli nejasné a nejednoznačné. Ďalej uviedol že v relácii sa vyskytli expresívne výrazy : buzerant, buzna, zožerie, feťáčka, nachriacham, ksicht, nevysere, pričom mal taktiež za to, že takéto výrazy boli použité v súvislosti s danou témou, nešlo o samoúčelné použitie týchto výrazov, boli zaradené čisto kontextuálne, nejednalo sa o hrubo vulgárne alebo obscénne pojmy a konštatoval, že ich výskyt bol vzhľadom na dĺžku programu nízky. Použitie týchto výrazov oprávňovalo vysielateľa označiť program vekovou vhodnosťou JSO „15".

Navrhovateľ ďalej namietal nepreskúmateľnosť výrokovkej časti odvolaním napadnutého rozhodnutia, nakoľko neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Vo výroku absolútne absentuje popis spáchania skutku alebo popis ďalších skutočností, na základe ktorých by daný správny delikt bol identifikovaný tak, aby bolo z popisu zrejmé, ako konkrétne, akými výroky akým konaním mohol program „ohroziť morálny vývin maloletých" a akým konaním, ktorým „vulgárnym jazykom" a akou „slovnou agresivitou" malo dôjsť k porušeniu zákona. Vo výrokovkej časti teda absentuje popis, na základe ktorého by bolo zrejmé a nespochybniteľné, že dňa 12. júna 2012 o cca 20:23 hod. boli odvysielané konkrétne slová, vety, slovné spojenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk" a hodnotiace kritérium „slovná agresivita", a to v takom zmysle, že program mal byť označený v súlade s vyhláškou vekovou vhodnosťou + 18 rokov. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2SŽ 21/2010 z 18.5.2011, podľa ktorého „výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať špecifikáciu konania (deliktu) v takej miere, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver vyplýva z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku, ako aj zo zásad správneho trestania, podľa ktorých v rozhodnutiach sankčného charakteru, ktorými sú i rozhodnutia o správnych deliktoch, je nevyhnutné presne vymedziť konanie, za ktoré je subjekt postihnutý.

Presné pomenovanie protiprávneho konania sa uskutočňuje konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Výrok rozhodnutia musí jednoznačne vymedziť , akého protiprávneho konania sa páchatel dopustil a v akom skutkovom priebehu spáchaný delikt spočíva. Nepostačuje pritom, ak tieto náležitosti obsahuje len odôvodnenie rozhodnutia, keďže len výroková časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníka konania."

Navrhovateľ poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6SŽ/37/2011, uvádzajúce, že „výrok predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia správneho orgánu. Musí obsahovať zákonom ustanovené náležitosti a pokiaľ sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníka konania, musí byť určitý a zrozumiteľný tak, aby rozhodnutie správneho orgánu bolo vykonateľné. ...Nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť je taká vada konania pred správnym orgánom ktorá má za následok nezákonnosť rozhodnutia a je preto dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu súdom podľa ust. § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. v spojení s ust. § 250l ods. 2."

Podľa názoru navrhovateľa výrok formulovaný v napadnutom rozhodnutí nespĺňa zákonné požiadavky

na jeho presnosť a určitosť s ohľadom na nedostatočné vymedzenie spôsobu konania, ktorým došlo k spáchaniu správneho deliktu. Pokiaľ došlo vo vysielaní programu Farma dňa 12. júna 2012 o cca. 20:23 hod. k odvysielaniu konkrétnych hodnotiacich kritérií označených ako „vulgárny jazyk“ a konkrétnych hodnotiacich kritérií označených ako „slovná agresivita“, mala byť podľa názoru navrhovateľa táto konkrétna časť vysielania uvedená a označená aj vo výroku napadnutého rozhodnutia s následným odôvodnením takejto správnej úvahy. Presné vymedzenie skutku je nevyhnutné z dôvodu právnej istoty a prevencie do budúcnosti, aby účastník konania poznal, akého konania sa má vyvarovať.

Navrhovateľ ďalej namietal nezákonnosť procesného postupu a nezákonnosť získania dôkazného prostriedku. Uviedol, že začatie správneho konania predchádzal list správneho orgánu zo dňa 19. júna 2012, nazvaný ako vyžiadanie záznamov vysielania, ktorým správny orgán podľa ust. § 5 ods. 1 písm. m/ a § 16 ods. 3 písm. l/ zák. č. 308/2000 Z. z. žiadal navrhovateľa na zaslanie programu Farma zo dňa 12. júna 2012 odvysielaného v čase o cca 20:15 hod. Navrhovateľ uviedol, že bez uvedenia dôvodu vyžiadania si záznamu vysielania a pod hrozbou finančnej sankcie bol nútený poskytnúť správne orgánu dôkaz, ktorý bol následne použitý v jeho neprospech. Konštatoval, že správne konanie vedené podľa ustanovení správneho poriadku je podľa ustálenej judikatúry NS SR analogicky v mnohých veciach považované a posudzované ako trestné konanie. Na podporu uvedeného citoval navrhovateľ výnatok z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. 2Sž 200/2009. Navrhovateľ namietal, že nemal možnosť adekvátne pred nezávislým súdnym orgánom hájiť svoje práva, nemal možnosť vyjadriť sa k nezákonne získanému dôkazu, ktorý bol povinný v dôsledku hrozby ďalšej finančnej sankcie správne orgánu predložiť, nebolo vytýčené v správnom konaní ústne pojednávanie, v ktorom by mohol účinnejšie hájiť svoje práva, a preto záver správneho orgánu považoval za porušenie prezumpcie nevinu navrhovateľa. Prezumpcia nevinu zahŕňa právo nevypovedať vo svoj prospech (zrejme mal na mysli neprospech), ktoré pozostáva z práva odprieť výpoveď a z práva, ktorým je zaručené, aby nikto nemohol byť nútený predkladať dôkazy vo svoj neprospech, platí zásada „nemo tenetur prodere seipsun“ (nikto nemôže byť nútený svedčiť vo svoj neprospech). Okrem iného uviedol, že okrem nezákonne získaného dôkazu - záznamu vysielania bol ako podklad pre rozhodnutie použitý písomný prepis bez overenia pravdivosti prepisu porovnávaním so záznamom vysielania zo dňa 12. júna 2012, a preto nie je možné takýto dôkaz považovať za relevantný, pretože nie je možné jednoznačne posúdiť, či obsah písomného prepisu je obsahom reálne odvysielaného dňa 12. júna 2012.

Navrhovateľ napokon v súvislosti s ukladaním sankcie poukázal na to, že správny orgán v mesiacoch 7-9/2012 začal správne konania voči vysielateľovi v celkovo 10 - tich prípadoch, ktoré sa týkali vysielania tej istej relácie (série s názvom Farma) vysielané v mesiacoch 3-6/2012. Uviedol, že pre porušenie ustanovenia § 20 ods. 3 a 4 zák. č. 308/2000 Z. z. boli začaté správne konania č.:

- 289-PLO/O-3291/2012 vysielanie Farma zo dňa 13.3.2012 - konanie bolo zastavené,
- 290-PLO/O-3292/2012 vysielanie Farma zo dňa 23.3.2012 - konanie bolo zastavené,
- 291-PLO/O-3293/2012 vysielanie Farma zo dňa 20.4.2012 - sankcia 5 000 €
- 292-PLO/O-3294/2012 vysielanie Farma zo dňa 28.4.2012 - sankcia 5 000 €,
- 308-PLO/O-3597/2012 vysielanie Farma zo dňa 4.5.2012 - sankcia 3 500 €,
- 309-PLO/O-3598/2012 vysielanie Farma zo dňa 8.5.2012 - sankcia 3 500 €,
- 323-PLO/O-3834/2012 vysielanie Farma zo dňa 7.6.2012 - sankcia 1 500 €,
- 337-PLO/O-4383/2012 vysielanie Farma zo dňa 12.6.2012 - sankcia 1 500 €,
- 342-PLO/O-4388/2012 vysielanie Farma zo dňa 14.6.2012 - sankcia 10 000 €,
- 338-PLO/O-4384/2012 vysielanie Farma zo dňa 16.6.2012 - neukončené.

Navrhovateľ skonštatoval, že správny orgán teda začal konanie v 10 prípadoch, pričom doposiaľ v 7 prípadoch už uložil finančnú sankciu za údajné porušenie ust. § 20 ods. 3 a 4 v súvislosti s vysielaním toho istého programu s názvom Farma v úhrnnej výške 35.000 €. Takýto spôsob trestania považoval navrhovateľ za neprimeraný a v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku ako aj zákona o vysielaní a retransmisii, a mal za to, že takáto forma hromadného sankcionovania nespĺňa funkciu výchovnú ani preventívnu, ale považoval ju za represiu voči nemu. Navrhovateľ zastával názor, že pokiaľ sa preukáže, že spáchal skutky, ktoré sa mu jednotlivými rozhodnutiami kladú za vinu, mal za to, že takéto konanie - keď jednotlivé útoky naplňajú znaky toho istého správneho deliktu (§ 20 ods. 3 a 4 zák. č. 308/2000 Z.z.) sú po subjektívnej stránke spojené jedným a tým istým zámerom páchatel'a, a to postupné realizovanie toho istého zámeru, pričom pokračovanie v tomto správnom delikte vykazuje

nespochybniteľnú súvislosť v čase a spôsobe spáchania deliktu (Farma, jednotlivé časti v rozmedzí od 3/2012 do 6/2012) - aj podľa judikatúry NS SR, vykazuje znaky pokračujúceho trestného činu. Na podporu uvedeného poukázal navrhovateľ na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6SŽ/37/2011 na základe ktorého "takýto rozširujúci výklad podľa názoru súdu v danom prípade vedie k porušeniu princípu zákonnosti, pretože ak sa navrhovateľ dopustil pokračujúceho správneho deliktu, zákon nedáva možnosť Rade uložiť pokutu za každý jednotlivý odvysielaný program."

K podanému odvolaniu sa vyjadril odporca, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť. K námietke navrhovateľa ohľadne nepreskúmateľnosti výroku rozhodnutia odporca zdôraznil, že výroková časť rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Uviedol, že vo výrokovej časti rozhodnutia je vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 12. júna 2012 o cca 20.23 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie programu s názvom Farma, ktorý obsahoval vyjadrenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk" a scény, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „slovná agresivita" podmienujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, pričom predmetný program bol odvysielaný s označením nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, správny delikt - nesprávne uplatnenie jednotného systému označovania. Výroková časť rozhodnutia podľa názoru odporcu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. V tejto súvislosti zdôraznil, že v zmysle ust. § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. považoval za nevyhnutné posúdiť program Farma z hľadiska správneho uplatňovania JSO ako celok, teda jednotlivé scény obsahujúce nevhodné obsahy v kontexte celého diela, jeho charakteru a obsahu. Podľa odporcu program Farma ako celok, nie jeho jednotlivé časti samostatne, svojím obsahom a spôsobom spracovania naplnil kritériá špecifikované v JSO ako obsahy nevhodné a neprístupné pre maloletých do 18 rokov. Taktiež odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na str. 10 - 13 podrobne rozvádza, ktoré konkrétne vyjadrenia a v nich obsiahnuté scény svojím obsahom, spôsobom a formou spracovania, s prihliadnutím na kontext v akom boli odvysielané, naplnili kritériá odôvodňujúce označenie predmetného programu ako nevhodného a neprístupného pre vekovú kategóriu maloletých do 18 rokov. Odporca uviedol, že podrobne a logicky bolo zdôvodnené na základe akých skutočností k uvedeným záverom dospel. Na podporu uvedeného názoru odporcu poukázal na odôvodnenie rozhodnutia NS SR sp. zn. 5SŽ/17/2010 a 8SŽ/8/2010. Okrem uvedeného odporcu dodal, že NS SR rozhodnutím zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4SŽ/23/2012 potvrdil rozhodnutie odporkyne č. RP/055/2012 zo dňa 25. septembra 2012 ukladajúce sankciu za porušenie § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s vysielaním programu Farma zo dňa 28. apríla 2012 a 30. apríla 2012, pričom výrok tohto rozhodnutia v časti porušenia § 20 ods. 4 bol formulovaný identicky ako je tomu v prípade napadnutého rozhodnutia. Obdobne poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 6SŽ/5/2011, 4SŽ/10/2010, 5SŽ/8/2010, 5SŽ/108/2007, 6SŽ/14/2011, ktoré potvrdili rozhodnutia odporcu v ktorých bol výrok rozhodnutia formulovaný v rovnakom rozsahu ako v predmetnej veci. Okrem iného odporca uviedol, že z ust. § 47 ods. 2 a 3 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej „správny poriadok") vyplýva, že výrok rozhodnutia má byť stručný, jasný a zrozumiteľný. V predmetnom rozhodnutí sú vo výroku uvedené všetky zákonom požadované skutočnosti tak, že postihovaný skutok nemôže byť zameniteľný s iným. Pri posudzovaní predmetného programu boli odporcom zohľadnené kritériá uvedené v § 1 ods. 5 vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len „vyhláška č. 589/2007 Z. z.") a sporné obsahy boli skúmané z hľadiska kontextu, v ktorom boli zaradené, ich kvalitatívna stránka, kvantita výskytu v programe a tiež prihliadol na spôsob spracovania ako celku.

Vo vzťahu k námietke o nezákonnosti procesného postupu a nezákonne získaného dôkazu odporca skonštatoval, že listom zo dňa 19. júna 2012 požiadal navrhovateľa o zaslanie súvislého záznamu vysielania programu Farma zo dňa 12. júna 2012 v čase od cca 20:15 hod. Účelom právomoci odporcu podľa § 5 ods. 1 písm. m/ a korešpondujúcej povinnosti vysielateľa podľa ust. § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii je umožniť odporcovi efektívne vykonávať jednu zo svojich základných úloh - dohľad nad dodržiavaním povinností podľa zák. č. 308/2000 Z. z. a podľa osobitných predpisov a

aby ju mohol vykonávať efektívne a v súlade so zásadou hospodárnosti, je potrebné, aby mu boli vyžiadané záznamy doručené včas, t. j. v požadovanej lehote a tiež, aby mu bol doručený záznam v celej vyžiadanej dĺžke. Zákon o vysielaní a retransmisii spája s nesplnením tejto povinnosti sankciu. Nepochybne svoj postup v danom prípade považoval odporca za zákonný a mal za to, že v prípade vyžiadania si záznamov z vysielania sa zo strany navrhovateľa jedná o splnenie si povinnosti stanovenej priamo zákonom o vysielaní a retransmisii. Z toho dôvodu nie je potrebné, aby pri vyžiadaní záznamov odporca uvádzal dôvod, pre ktorý záznam vysielania žiada doručiť. Ďalej nevidel žiadny súvis so svojím konaním a navrhovateľom namietaným porušením prezumpcie neviny. Oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľovi oznámené listom zo dňa 20. septembra 2012, pričom odporca neprezumoval ani nevyslovoval vinu navrhovateľa v danom správnom konaní, ale iba konštatoval podozrenie, že mohlo navrhovateľovým konaním dôjsť k spáchaniu správneho deliktu. Okrem toho bol navrhovateľ v rámci správneho konania riadne vyzvaný k uplatneniu jeho procesných práv a k správne konaniu sa vyjadril, keď odporcovi doručil svoje písomné stanovisko dňa 10. októbra 2012. Uvedená námietka zo strany navrhovateľa je vzhľadom na uvedené zjavne nepravdivá. V súvislosti s nenariadením ústneho pojednávania odporca citoval ust. § 21 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb., podľa ktorého .."správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu,...", pričom konštatoval, že v predmetnej veci nariadenie ústneho pojednávania povaha veci nijako neodôvodňovala, nakoľko by to neprispelo k objasneniu skutkového stavu a ani iných skutočností. Skutkový stav bol zistený úplne a presne, nakoľko bol zistený zo záznamu vysielania predmetného programu. Okrem iného uviedol, že navrhovateľ o vytýčenie ústneho pojednávania v predmetnej veci nežiadal, požiadal však o vytýčenie ústneho pojednávania v iných správnych konaniach týkajúcich sa tiež programu Farma, ktoré sa uskutočnilo dňa 25. septembra 2012, pričom navrhovateľ sa k vyžiadaniu záznamov nevyjadril ani nevzniesol žiadne námietky. K vyhotoveniu prepisu/popisu skutkového stavu odporca uviedol, že bol vyhotovený výlučne z praktických dôvodov a okrem iného navrhovateľ bol s prepisom/opisom skutkového stavu od začiatku správneho konania oboznámený. Počas správneho konania mal možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie, teda aj prepisu /opisu skutkového stavu. Navrhovateľ však nenamietal nesprávnosť tohto podkladu a nevzniesol ani žiadnu inú námietku k nemu. Okrem toho je možné si správnosť prepisu /popisu overiť jednoduchým porovnaním s obsahom vysielania.

V súvislosti s námietkou o porušení prezumpcie neviny odporca uviedol, že počas vyžiadania si záznamu neprebíhalo žiadne správne konanie voči vysielateľovi, čiže vysielateľ použitím analógie s trestným právom nemal status podozrivého, obvineného ani obžalovaného zo spáchania trestného činu. Preto odporca považoval argumentáciu navrhovateľa za irelevantnú, nakoľko predkladanie záznamov vysielania má úplne inú kvalitu ako „predkladanie dôkazov proti sebe“.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľa týkajúcej sa ukladania sankcií a pokračujúceho správneho deliktu uviedol, že množstvo začatých správnych konaní voči navrhovateľovi len odzrkadľuje stav a obsah vysielania, v ktorom boli za uvedené časové obdobie zaznamenané vo vysielaní programu Farma obsahy, ktoré potencionálne mohli naplniť skutkovú podstatu správneho deliktu podľa ust. § 20 zákona o vysielaní a retransmisii. Odporca v uvedenom období v súvislosti s programom Farma a jeho možným rozporom s ust. § 20 zákona o vysielaní a retransmisii začal 9 správnych konaní, z ktorých 2 zastavil. V každom z rozhodnutí, v ktorom bola navrhovateľovi uložená sankcia, odporca rozhodoval v rámci zákonom zverenej správnej úvahy a pri odôvodnení jej výšky sa vysporiadal so všetkými kritériami, ktoré na určenie výšky pokuty stanovuje § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Okrem zákonom stanovených kritérií odporca vzal zreteľ aj na predchádzajúce rozhodnutia, ktorými bol navrhovateľ sankcionovaný za opakované porušenia ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Rozdielne výšky sankcií majú podľa názoru odporcu svoje zákonné odôvodnenie. Sankcie uložené rozhodnutiami vychádzajú podľa názoru odporcu z logického uváženia, zodpovedajú závažnosti konkrétneho správneho deliktu, miere zavinenia, spôsobu porušenia povinnosti, sú v súlade so zákonom stanoveným rozsahom pre uloženie pokuty za sankcionované konanie a vzhľadom na dané okolnosti sú primerané, navyše stále sa pohybujúce v dolnej hranici zákonom stanoveného rozsahu.

V súvislosti s aplikáciou trestného práva v správnom trestaní a vyhodnotením čiastkových útokov ako jedného pokračujúceho správneho deliktu, za ktorý sa uloží jedna sankcia, odporca konštatoval, že je pravdou, že NS SR v niektorých svojich rozhodnutiach vyslovil tento názor a síce, že odporca má pri správnom trestaní aplikovať princípy trestného práva, avšak tak isto konštatoval, že aby mohli byť

jednotlivé porušenia zák. č. 308/2000 Z. z. považované za čiastkové útoky v rámci jedného pokračujúceho správneho deliktu, musia tieto čiastkové útoky naplniť definíciu pokračujúceho trestného činu. Čiastkové útoky musí spájať objektívna súvislosť v čase, spôsobe spáchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin. Zdôraznil, že predmetom správnych konaní, ktoré boli začaté v súvislosti s vysielaním programu Farma v období mesiacov marec až jún 2012 bolo možné, samostatné porušenie § 20 ods. 3, § 20 ods. 4 alebo § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii. V prípade správneho deliktu podľa ust. § 20 ods. 4 sa jedná o nesprávne uplatnenie JSO, konkrétne v danom prípade o nesprávnu klasifikáciu programu v zmysle hodnotiacich kritérií ustanovených pre jednotlivé vekové kategórie maloletých. K naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa ust. § 20 ods. 3 je potrebné, aby vznikla potencionálna možnosť, že odvysielaným obsahom by mohlo dôjsť k ohrozeniu morálneho vývinu maloletých. V prípade správnych konaní č. 308-PLO/O-3597/2012, 309-PLO/O-3598/2012 vedených samostatne vo veci možného porušenia ust. § 20 ods. 3, v prípade správnych konaní č. 290-PLO/O-3292/2012, 337-PLO/O-4383/2012 vedených vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 a v správnych konaniach č. 291-PLO/O-3293/2012, 292-PLO/O-3294/2012, 289-PLO/O-3291/2012, 342-PLO/O-4388/2012 vedených vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní sa jednalo vždy o samostatné porušenie uvedených ustanovení. Išlo o rôzne, spolu nesúvisiace skutky, ktoré boli spáchané iným spôsobom, iným konaním účastníka konania v rôznych dňoch. Obsahy, ktoré naplnili hodnotiace kritériá stanovené JSO sa v každom zo začatých správnych konaní lišili. Odporca poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Sž/41/2011 z ktorého vyplýva záver o tom, že ani porušenie rovnakej skutkovej podstaty v rámci jednotlivých vydaní rovnakého programu (ako tomu sčasti je aj v danom prípade) automaticky nezakladá pokračujúci správny delikt. Teda skutočnosť, že páchatel' porušil tú istú povinnosť nestačí na vyhodnotenie jeho konania ako pokračujúceho správneho deliktu. Odporca uviedol, že potom ako posúdil okolnosti každého prípadu, ako i to, či sa jednalo o samostatné skutky alebo čiastkové útoky dospel k záveru, že každé z vydaní programu Farma bolo samostatným celkom, a preto jeho obsah posudzoval osobitne a konanie navrhovateľa vyhodnotil v každom prípade ako samostatný skutok a nestotožnil sa s argumentáciou navrhovateľa, že sa jednalo o pokračujúci správny delikt.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a § 64 ods. 5 a 6 zákona o vysielaní a retransmisii) preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p., vec prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 O.s.p.) 18. decembra 2013, v neprítomnosti právnej zástupkyne navrhovateľa - ktorá svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila s tým, že súhlasila s prejednaním veci v jej neprítomnosti - oboznámil sa s prednesom splnomocneného zástupcu odporcu, vrátane jeho písomného vyjadrenia, ako aj s obsahom administratívneho spisu č. 323-PLO/O-3834/2012 a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nie je možné priznať úspech, a to z nasledovných dôvodov.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení platnom v rozhodnom čase, poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými

predpismi.

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zák. č. 308/2000 Z. z., do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Podľa ust. § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z., na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len "jednotný systém označovania").

Podľa ust. 1 ods. 6 vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z.z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania, obsah každého audiovizuálneho diela, multimediálneho diela, programu poskytovaného prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, programu alebo inej zložky televíznej programovej služby sa klasifikuje samostatne; to neplatí pre zložku televíznej programovej služby, ktorá je určená na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie a programy (ďalej len "upútavka"). Obsah každej časti seriálu, série alebo cyklu sa klasifikuje osobitne.

Podľa ust. § 6 ods. 5 vyhlášky č. 589/2007 Z. z., programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 7 rokov, do 12 rokov, do 15 rokov alebo nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikované ako vhodné pre vekovú skupinu maloletých do 7 rokov, od 7 rokov, do 12 rokov, od 12 rokov alebo od 15 rokov sa označujú grafickým symbolom jednotného systému označovania po celý čas vysielania týchto programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby v pravom alebo ľavom hornom rohu televíznej obrazovky. Upútavka k programu sa označí totožným grafickým symbolom ako samotný program.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zák. č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z, Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66 387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19 916 eur, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5),

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti.

Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1, 3 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l až 250s) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Súd po preskúmaní danej veci postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že správny orgán v danom prípade konal v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok relevantných podkladov pre svoje rozhodnutie, zistil riadne skutkový stav veci a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je možné považovať za súladne so zákonom.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi listom zo dňa 28. augusta 2012 začatie správneho konania č. 337-PLO/O-4383/2012 vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že dňa 12. júna 2012 o cca 20:23 hod. odvysielal v rámci programovej služby TV MARKÍZA program Farma, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov, čím mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania. Uvedené oznámenie bolo navrhovateľovi doručené dňa 20. septembra 2012, na základe ktorej skutočnosti začalo správne konanie v predmetnej veci.

Z administratívneho spisu ďalej vyplýva, že:

- navrhovateľ požiadal listom zo dňa 25. septembra 2012 o predĺženie lehoty na vyjadrenie a zároveň žiadal zaslať podklady zhromaždené v správnom konaní,
- listom zo dňa 2. októbra 2012 zaslal odporca navrhovateľovi správu o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona o vysielaní ako i kópiu záznamu vysielania, a zároveň ho požiadal, aby sa vyjadril k správne konaniu najneskôr v lehote 7 dní od doručenia listu,
- navrhovateľ sa k prebiehajúcej správne konaniu vyjadril písomne podaním zo dňa 5. októbra 2012, doručeným odporcovi dňa 10. októbra 2012,
- rozhodnutím zo dňa 6. novembra 2012 č. RP/073/2012 uložil odporca navrhovateľovi za porušenie ust. § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. pokutu podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zák. č. 308/2000 Z. z. určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z. vo výške 1 500 €,
- rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 12. decembra 2012 a opravný prostriedok proti predmetnému rozhodnutiu je predmetom tohto konania,
- súčasť administratívneho spisu tvorí aj prepis/popis skutkového stavu a DVD nosič vysielanie TV MARKÍZA programu Farma zo dňa 12. júna 2012 .

Najvyšší súd Slovenskej republiky v prvom rade zameral svoju pozornosť na preskúmanie zákonnosti

procesného postupu odporcu v predmetnom správnom konaní, v ktorom bola navrhovateľovi uložená sankcia a nezistil, že by odporca porušil resp. nezabezpečil navrhovateľovi uplatnenie jeho procesných práv. Navrhovateľ bol oboznámený so začatím správneho konania, bol náležite poučený a mal možnosť sa písomne k prebiehajúcemu správne konaniu vyjadriť, čo aj vykonal. Taktiež sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa o nezákonne získanom dôkaze - zázname vysielania, nakoľko jednak v čase vyžiadania si záznamu vysielania ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi a podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. rozhodnutia sp. zn. 6SŽ 18/2012, 3SŽ/23/2012, 5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011) vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem vykonávania dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov, ako i jeho predloženie nemožno považovať za predloženie dôkazu proti sebe, ale vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky odporcu svoju zákonnú povinnosť. Je nesporné, že takto získaný záznam môže preto slúžiť ako podklad pre rozhodnutie a nemožno ho považovať za nezákonné získaný. Okrem iného dáva odvolací súd do pozornosti navrhovateľa, že k otázkam týkajúcich sa predkladania záznamov vysielania v zmysle ust. § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach sp. zn. III. ÚS 564/2012-11 zo dňa 13. novembra 2012 a IV. ÚS 620/2012-9 zo dňa 14. februára 2012.

Taktiež správny orgán neporušil prezumpciu nevinu, keďže v oznámení o začatí správneho konania uviedol, že začína správne konanie pre možné porušenie ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii a samotné porušenie konštatoval až v rozhodnutí č. RP/073/2012. Z týchto dôvodov vyhodnotil odvolací súd uvedené námietky za nedôvodné.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nedostatočnú určitosť a preskúmateľnosť výroku rozhodnutia, najvyšší súd dospel k záveru, že určitosť skutku uvedeného vo výroku a spôsob jeho formulovania závisí od druhu porušenej povinnosti. Formulácia skutku musí umožniť tento subsumovať pod konkrétne ustanovenie zákona, aby skutok nebol zameniteľný s iným skutkom. V danom prípade je aj podľa názoru najvyššieho súdu dostatočne určité, akým programom, v akom vysielaní, v akom časovom rozpätí a z akých skutkových dôvodov je potrebné program ako celok posúdiť. Porušenie ustanovení zákona predmetným programom je dané obsahom a spôsobom spracovania, s prihliadnutím na kontext celého programu. Nemožno preto prisvedčiť navrhovateľovi, že pre posúdenie rozporu so zákonom mal odporca uviesť vo výroku jednotlivé slová, vety, slovné spojenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk“ a hodnotiace kritérium „slovná agresivita“, a to v takom zmysle, že program mal byť označený v súlade s vyhláškou vekovou vhodnosťou + 18 rokov.

Najvyšší súd považuje za vecne správne uvedenie jednotlivých nežiaducich slov, výrokov a formulácií v dôvodoch rozhodnutia, pretože práve podľa obsahu dôvodovej časti rozhodnutia možno s istotou konštatovať naplnenie znakov „vulgárneho jazyka“ a „slovej agresivity“ aj v kontexte celého programu. Odporca zdôvodnil aj kontext použitia expresívnych výrazov vo vzájomných hádkach súťažiteľov, ktoré sú výrazom vzájomnej nenávisťi a agresivity. Intenzita týchto výrazov je vysoká a v kombinácii so sprievodnými gestikulačnými prejavmi súťažiacich naplnili pojem slovej agresivity, ktorá je v zmysle JSO dôvodom pre stanovenie nevhodnosti a neprístupnosti pre maloletých do 18 rokov. Uvedenie takýchto súvislostí vo výroku rozhodnutia by bolo práve v rozpore so zákonnou požiadavkou stručnosti a zrozumiteľnosti výroku. Výrok rozhodnutia, pokiaľ ide o uvedenie skutkovej vety (konanie porušujúce zákon), nemôže slúžiť na to, aby bol zoznamom jednotlivých inkriminovaných výrokov samostatne, ale aby dal podklad pre subsumovanie danej skutkovej vety pod príslušnú právnu kvalifikáciu a uloženie sankcie.

Pokiaľ navrhovateľ namietol, že hrubé vulgarizmy boli v programe vypípané a použité boli iba expresívne výrazy, ktoré oprávňujú vysielateľa označiť program vekovou vhodnosťou JSO „15“, najvyšší súd konštatuje, že s dôvodnosťou tejto námietky sa nestotožnil. Posúdenie naplnenia hodnotiacich kritérií ako „vulgárny jazyk“ a „slovná agresivita“ je vecou správnej úvahy správneho orgánu. Správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne jasne a zrozumiteľne zdôvodnil svoj záver o tom, že označenie predmetného vydania programu Farma ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov nebolo adekvátne a nezodpovedalo podmienkam, ktoré na označovanie programov podľa vekovej vhodnosti ustanovuje JSO. Odvolací súd nezistil ani, že by došlo k prekročeniu medzí správnej úvahy odporcom.

Vo vzťahu k námietke o ukladaní sankcií a k pokračujúcemu správne deliktu, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že ukladanie sankcie s ohľadom na splnenie zákonných predpokladov jej uloženia a s ohľadom na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia o výške jej uloženia, je predmetom konkrétneho preskúmavacieho konania a odvolací súd nemôže výšku uloženej sankcie posudzovať s ohľadom na výšku sankcií ukladaných v iných správnych konaniach, ale iba s ohľadom na splnenie jej zákonných predpokladov a dostatočného odôvodnenia rozhodnutia o jej uložení. V predmetnej veci správny orgán dostatočne jasne a zrozumiteľne výšku uloženej sankcie odôvodnil, pričom zoberal do úvahy závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania a trvanie a následky porušenia. Okrem iného uviedol, že správny orgán bol za porušenie predmetnej povinnosti už viac krát sankcionovaný. Vo vzťahu k námietke o pokračujúcom správnom delikte odvolací súd z obsahu spisu nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu, nakoľko navrhovateľ svoje tvrdenie v tomto smere žiadnym spôsobom neodôvodnil a neoznačil konania vedené pred najvyšším súdom, s ktorými by predmet konania súvisel a bol spojený vecnou alebo časovou súvislosťou, pričom samotný navrhovateľ uviedol, že správne konania č.: 289-PLO/O-3291/2012 a 290-PLO/O-3292/2012 boli zastavené. Najvyšší súd prisvedčil argumentácii odporcu, ktorý uviedol, že „v prípade správnych konaní č. 308-PLO/O-3597/2012, 309-PLO/O-3598/2012 vedených samostatne vo veci možného porušenia ust. § 20 ods. 3, v prípade správnych konaní č. 290-PLO/O-3292/2012, 337-PLO/O-4383/2012 vedených vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 a v správnych konaniach č. 291-PLO/O-3293/2012, 292-PLO/O-3294/2012, 289-PLO/O-3291/2012, 342-PLO/O-4388/2012 vedených vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní sa jednalo vždy o samostatné porušenie uvedených ustanovení. Išlo o rôzne, spolu nesúvisiace skutky, ktoré boli spáchané iným spôsobom, iným konaním účastníka konania v rôznych dňoch. Obsahy, ktoré naplnili hodnotiace kritériá stanovené JSO sa v každom zo začatých správnych konaní líšili. Zároveň poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3SŽ/41/2011 z ktorého vyplýva záver o tom, že ani porušenie rovnakej skutkovej podstaty v rámci jednotlivých vydaní rovnakého programu (ako tomu sčasti je aj v danom prípade) automaticky nezakladá pokračujúci správny delikt. Teda skutočnosť, že páchatel porušil tú istú povinnosť nestačí na vyhodnotenie jeho konania ako pokračujúceho správneho deliktu. Za stavu, že odporca potom ako posúdil okolnosti každého prípadu, ako i to, či sa jednalo o samostatné skutky alebo čiastkové útoky dospel k záveru, že každé z vydaní programu Farma bolo samostatným celkom, a preto jeho obsah posudzoval osobitne a konanie navrhovateľa vyhodnotil v každom prípade ako samostatný skutok, a nie ako pokračujúci správny delikt, aj podľa názoru najvyššieho súdu postupoval v súlade so zákonom.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 € najvyšší súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.